

Selbu. Han måtte selvsagt tie med det han hadde funnet ute i Rotldalen. Meldingen om de omkomne i fjellet ble mottatt av landsfiskalen på Storlien som 13. juli 1943 varslet lensmannen i Øvre Stjørdal. Letemannskap ble straks sendt ut derfra, men da stedsangivelsen ikke var nøyaktig nok, ble letingen uten resultat. Men søndag 18. juli samme år ble de omkomne funnet av letemannskap fra Stordalen.

Det var et trist syn en møtte derute i Rotldalen. Flyktingenes siste rasteplass ble funnet rett i syd for setervollen. Her ble skiene funnet, likeså åpne ryggsekker med solid vinterutstyr. Og i nærheten omkring lå de 4 omkomne. De hadde nok tatt seg fram i uværet til de var helt utmattet.

Sommeren 1983, temmelig nøyaktig 40 år etter, er det reist en minneplate over de omkomne i Rotldalen. Platen står like ved turistlinja fra Stordalen til Schultzhytta, og øst for der linja krysser elva Rotla. Sommeren 1984 vil T.T. sette opp et skilt som vil peke mot minneplaten.

Det var tunge tider i Trøndelag høsten 1942 og utover, – tunge tider for alle og ikke minst for de som mista sine kjære. Men de gode minner etter de som gikk bort skal leve videre. Slik også minner om de 4 staute ungdommer som nå har fått sin minneplate i Rotldalen.

På kurs med fjellsportgruppa

Fjellsportgruppa i Trondhjems Turistforening arrangerer årlig både brekurs og snøhulekurs for medlemmer og andre interesserte. Høsten 1983 ble det for første gang også avholdt et lite innføringskurs i klatring, under ledelse av Kjell Ivar Knutsen.

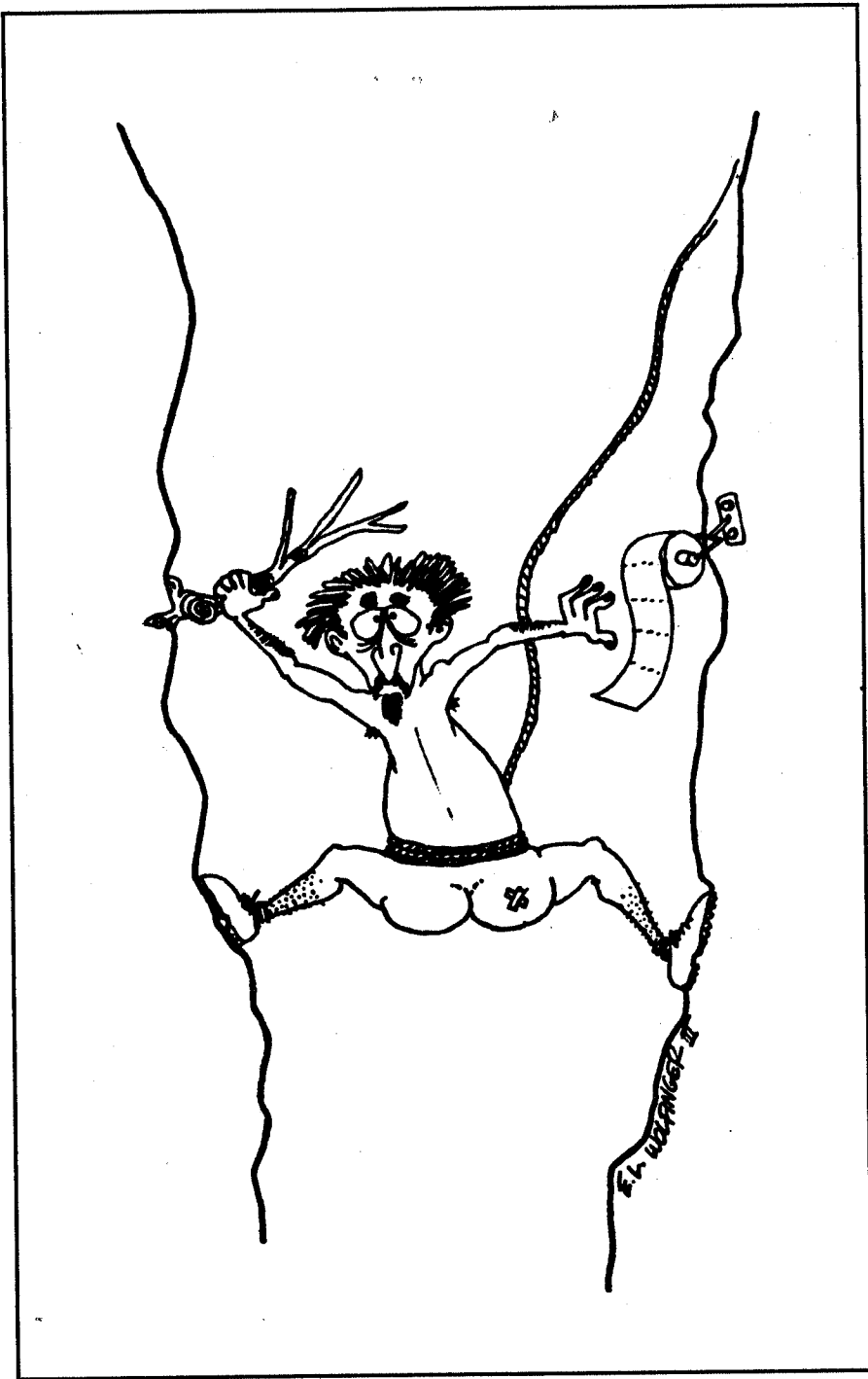
I den forbindelse fikk vi kort tid etter kurset tilsendt en liten oppsummering, slik en av deltakerne opplevde det. Da vi tenkte at artikkelen kunne ha interesse også for andre av T.T.'s medlemmer, vil vi få gjengi den i årboken:

Med fremskutt brystkasse og stålsatte nerver troppet jeg opp i steinura under Tikneppen en sen september ettermiddag. Elev ved Kjell Ivars Klatreskole. Tulling, sa kona, en mann i din alder. Bli heller hjemme foran TV'n. Husk du har familieansvar.

Sett fra steinura så ikke Tikneppen særlig uskyldig ut lenger. Skolesjefen la ivrig ut om de forskjellige ruter: Eventyrstien, Korketrekkeren, o.s.v. Første rute var Maurslukeren, tror jeg, et navn med rette – mauren hadde forlenget sluttet å gå der. Et lite kvinnfolk forserte styggedommen med letthet.

Vel-, kunne hun, så-.

Innsurret i brystsele, sittesele og sikringstau tok jeg bergveggen fatt. En forsiktig bemerkning om at tauet virket noe frynset utløste skoggerlatter hos rødskjeggen. Pytt, dette her var enkelt. Rene trappetrinn å gå i. Solide tak for hendene. Snart ville jeg være oppe. Kortvarig glede. Borte var alle fot- og håndtak. Bergveggen var med ett blitt glattskurt og ufremkommelig. Solid faglig veiledning fra skjeggfussen nede i steinura: Du har et kjempefeste for foten ut til venstre. Der, ja! Kikket forsiktig ut. Kjempefestet var en ½ cm bred utvekst på granitten. Sprukket var den visst også. Jaggu holdt det! Og så et kjempetak for høyre hånd der oppe, lød det fra steinura. Prøvde-, for kort. Strakk meg-, der! Kjempetaket ga plass for ytterleddene på to fingre. Ta i-, trekk opp-, gaulet det i ura. Etter hundrevis av liknende manøvrer kunne jeg endelig omklamre furua på toppen.

Korketrekkeren neste. Beruset av tidligere bragder og skolesjefens lett henslengte bemerkning om klatretalent m.m. gikk første delen greit unna. Ufremkommelig igjen. Høyrefoten fant ikke feste. Ikke høyrehånden heller. Rådene fra steinura var mange og velmente: Høyre fot settes der venstre står. Venstre fot forbi høyre, kjempetak for høyre hånd rundt utspringet. Nølte. Fan som venstre fot ristet. Symaskin-, sa en i steinura. Et siste forsøk. Pang – pendlet ut over forsamlingen i ura. Jubelrop fra skjeggfussen: Jaggu holdt tauet! Vel nede i ura igjen var det sannelig kommet en symaskin i den andre foten også.

Forbannet på meg selv og med en solid pris under leppen tok jeg fatt på tredje ruta. Eventyrstien het den visst. Lovordene var mange da jeg rettet meg opp på toppen. Hvordan jeg klarte det? Aner ikke.

Kona påsto jeg snakket om sommerferie på Matterhorn om natta.

Kursavslutning på Støren neste kveld. For å få litt luft under vingene, sa Kjell Ivar. Sannelig dukket det ikke opp et lite kvinnfolk der også. At ikke mannfolk kan holde kjøkkendørene stengt!

Var det en antydning til klamme hender og tørr strupe?

Størenhammeren var imponerende. Det lille kvinnemennesket også. Satt ytterst ute på bergnabbene og kvitret. *Miniamasone*. Så små bilene nede på veien ble etterhvert. Symaskinen var merkelig nok ikke med denne gangen. Kaldblodigheten og roen hos førstemann i tauet forplantet seg tydeligvis nedover. Kvelden ble en opplevelse!